24 IANUARIE 1859

MOMENT DE R~SCRUCE ÎN CREAREA ROMÂNIEI MODERNE

După mai bine de două secole de la prima încercare de unificare a românilor într-un singur stat – să recunoaştem, cu conotaţii politice, nu naţionale – generaţia de la 1848, instruită în marile universităţi europene, pătrunsă de spiritul vremurilor şi hotărâtă să depăşească toate barierele politice ridicate de conjunctura internaţională pentru împlinirea dezideratului – Unirea, reuşea, în 1859, să pună piatra de temelie a României moderne.

Contextul internaţional al Unirii

La jum`tatea secolului XIX, Rusia devenea principala putere a Europei, hot`rât` s`-[i împing` hegemonia cât mai departe spre vest, profitând de crizele politice [i sociale care afectau atât Fran]a [i Austria, cât mai ales Imperiul Otoman. Mizând pe o conjunctur` internaţional` favorabil`, Rusia ocup`, în iunie - iulie 1853, Principatele Române, f`r` o declara]ie prealabil` de r`zboi, convins` fiind c` poate pune cap`t domina]iei otomane la gurile Dun`rii [i strâmtori. Îngrijorate de expansiunea ]arist`, Anglia [i Fran]a se manifest` în favoarea unei interven]ii împotriva Rusiei. Încurajat de atitudinea puterilor occidentale, Imperiul Otoman declar` r`zboi Rusiei, la 4/16 octombrie 1853. Începea r`zboiul Crimeei (1853-1856), purtat între Rusia, pe de o parte [i Imperiul Otoman, Marea Britanie, Fran]a [i Regatul Sardiniei, pe de alt` parte, un conflict ce avea s` aduc` în prim-planul politicii europene, pentru prima oar`, soarta singurului popor latin din r`s`ritul Europei.

Moartea]arului Nicolae I (în prim`vara anului 1855, fiind succedat de Alexandru al II-lea) [i evolu]ia opera]iunilor militare, care au culminat cu pierderea Sevastopolului (septembrie 1855), au determinat Rusia s` caute o încheiere a ostilit`]ilor. În toat` perioada r`zboiului Crimeei, coali]ia antirus` a desf`[urat o febril` activitate politico-diplomatic`, elaborându-se numeroase proiecte ce urmau a fi puse în aplicare odat` cu încheierea p`cii. Lucr`rile Congresului de pace de la Paris, începute în februarie 1856, s-au încheiat prin semnarea unui Tratat, la 18/30 martie 1856, document de marcant` însemn`tate în evolu]ia ulterioar` a României. Se puneau cap`t celor 25 de ani de protectorat rus asupra }`rii Române[ti [i Moldovei, fiind men]inut` suzeranitatea otoman`, dar sub garan]ia puterilor europene (Fran]a, Marea Britanie, Austria, Rusia, Prusia [i Regatul Sardiniei). Partea otoman` se obliga s` respecte administra]ia independent` [i na]ional` a Principatelor, precum [i deplina libertate a cultului, a legisla]iei, a comer]ului [i naviga]iei. Se hot`r`[te, de asemenea, convocarea Adun`rii (Divanului) ad-hoc, care s` se pronun]e asupra organiz`rii viitoare a celor dou` ]`ri. Se stabilea libertatea navigaţiei pe Dun`re [i neutralitatea M`rii Negre. Totodat`, prin Tratatul de pace, Rusia retroceda Moldovei jude]ele Bolgrad, Cahul [i Ismail din sudul Basarabiei. Dar marele deziderat al românilor din acel mijloc de veac - Unirea - nu era solu]ionat. În realitate, de[i l`sate în suspensie, marilor probleme ale na]iunii române li s-a oferit prin tratat, care nu a dat îns` o solu]ie, un cadru prielnic de împlinire. Era un mare câ[tig, deoarece se ie[ise din iner]ia unui regim internaţional anacronic [i chestiunea românească se g`sea sub incidenţa unei îndep`rtate rezolv`ri. Rolul cel mai de seam` în g`sirea solu]iilor va reveni îns` românilor însi[i. Profitând de o nou` situa]ie, ei aveau s` realizeze cu inteligen] politic` [i d`ruire România.

Tratatul de la Paris stabilise convocarea în fiecare]ar` a unui Divan ad-hoc, ales pe o larg` baz` reprezentativ`, cu dreptul de a exprima doleanţe. Totodat`, în Principate, o Comisie internaţional` format` din reprezentanţii Puterilor Garante urma s` ancheteze la fa]a locului [i apoi, pe baza concluziilor ei [i a dezbaterilor celor dou` Divanuri, trebuia s`-[i formuleze recomand`rile c`tre o nou` conferin]` a puterilor respective. Era inaugurat` o lupt` hot`râtoare între dorin]ele [i voin]a românilor, pe de o parte [i tendin]ele marilor puteri, de alta, care, de[i divergente, tindeau firesc c`tre compromisuri nu întotdeauna favorabile aspira]iilor româneşti.

În iulie 1856, în locul domnitorilor celor dou` Principate (Barbu {tirbei [i Grigore Alexandru Ghica), c`rora li se încheia perioada de]apte ani de domnie hot`rât` prin Convenţia de la Balta - Liman (1849), sunt numi]i caimacami (loc]iitori domne[ti): în }ara Românească - Alexandru Dimitrie Ghica, fost domn regulamentar, iar în Moldova - boierul Teodor Bal[. Turcofil, conservator [i separatist, sprijinit de Viena [i Istanbul, Bal[reintroduce cenzura, interzice presa unionist` [i persecut` pe membrii Partidei Na]ionale. Îi succede, în urma decesului, ultraconservatorul Nicolae Conachi - Vogoride. Începând cu luna octombrie 1856, reprezentanţii puterilor garante au început s` dezbat` cu dreg`torii otomani con]inutul firmanului electoral în temeiul c`ruia urmau s` fie ale[i deputaţi în Adun`rile ad-hoc. Discu]iile nu se vor încheia decât la 26 decembrie 1856/7 ianuarie 1857, când proiectul a întrunit consensul, dup` ce g`siser` solu]ii atât în ceea ce privea delimitarea noii frontiere din sudul Basarabiei dintre Rusia [i Moldova, cât [i retragerea trupelor de ocupa]ie austriece din Principate [i a flotei britanice din Marea Neagr`. Firmanul, aprobat de sultan la 14/26 ianuarie 1857, a fost comunicat între-un cadru solemn la Bucure[ti [i la la[i.

Dup` ce firmanul electoral a fost cunoscut [i a luat sfâr[it ocupa]ia str`in` în ambele Principate, mi[carea na]ional` [i-a intensificat activitatea, [i-a des`vâr[it formele organizatorice [i [i-a definit programul. În capitalele ambelor ]`ri s-au alc`tuit comitete electorale centrale ale Unirii, care au supravegheat [i îndrumat mi[carea în jude]e [i ţinuturi [i, în acela[i timp, au ac]ionat în conlucrare cu frunta[ii unionişti [i din cealalt`]ar`, ca [i cu frunta[ii revolu]ionari din exil. Unioni[ti moldoveni î[i propuneau s` realizeze Unirea Principatelor, ob]inerea neutralit`]ii noului stat - dup` exemplul Belgiei - [i a confirm`rii autonomiei sale, un prin] ereditar dintr-o dinastie str`in`, dar neapar]inând unui stat limitrof [i o Adunare care s` reprezinte interesele întregii na]ii. În }ara Românească, conducerea Partidei Na]ionale a adoptat un program identic în punctele principale celui moldovean.

La 7/19 iulie 1857 au început alegerile pentru Adunarea ad-hoc din Moldova, falsificate de caimacamul Nicolae Conachi - Vogoride. Puterile Garante au adresat note de protest, urmate chiar de ruperea rela]iilor diplomatice cu Poarta, tensiunea internaţional` fiind deosebit de grav`. Pentru evitarea unui nou conflict armat, în ziua de 28 iulie/9 august 1857 a avut loc, la Osborne, întâlnirea dintre Napoleon al III-lea [i regina Victoria. Marea Britanie accepta anularea alegerilor [i se angaja ca, al`turi de Fran]a, s` pretind` acest lucru Imperiului Otoman, iar Fran]a se mul]umea cu o unire administrativ`, cu institu]ii similare, renun]ând îns` la varianta unirii sub un prin] str`in.

Noile alegeri, din august (Moldova) [i septembrie (}ara Românească) s-au soldat cu o majoritate unionist` în Moldova [i una conservatoare în }ara Românească. Este evident c` Adun`rile ad-hoc din 1857 au dat prilej afirm`rii unei noi atitudini de c`tre români. Tratatul de la Paris crease un nou statut internaţional [i românii, prin reprezentanţii lor, au [tiut s`-l foloseasc` pentru a-[i afirma cu energie drepturile, a pretinde abandonarea vechiului sistem de rela]ii cu puterea suzeran`, dar [i cu celelalte puteri [i pentru a reclama dreptul lor de deplin` autonomie [i chiar, în perspectiv`, de neatârnare deplin`. Comisia de informare a marilor puteri [i-a întocmit raportul, cum era de a[teptat, nu în deplin` în]elegere [i l-a înaintat Conferin]ei de la Paris, care s-a deschis la 10/22 mai, încheindu-[i lucr`rile la 7/19 august 1858. Din nou, ca [i în 1856 [i într-un mod de altfel firesc, Puterile Garante s-au dovedit, a[a cum spunea un contemporan, „ni[te p`rin]i adoptivi care nu se puteau în]elege asupra viitorului copiilor ce le fuseser` da]i în grij`”. Problemele române[ti au fost ample [i, de obicei, neîn]eleg`tor dezb`tute. Nu s-a putut ajunge la un consens în privin]a Unirii, de[i aceasta fusese cerut` de cele dou` Adun`ri ad-hoc. Solu]ia la care puterile au ajuns - Convenţia de la Paris - a fost un compromis care a dat na[tere unor situaţii paradoxale: o titulatur` unificatoare - Principatele Unite - în spatele c`reia se ascundea separa]ia, fiind men]inu]i doi domni, dou` guverne, dou` administra]ii [i dou` adun`ri legislative. Totu[i, în convenţia realizat` au p`truns [i unele stipula]ii „unioniste”. S-a prev`zut a fi constituite o Comisie Central` Legislativ` [i o Curte de Casaţie, amândou` cu sediul la Foc[ani, chiar pe grani]a celor dou`]`ri [i având func]ii comune. Salvatoare pentru mi[carea na]ională` românească` avea, mai ales, s` se dovedească preveder ea prin care se stabilea o egalitate de drepturi, într-o]ar` sau alta, pentru locuitorii celor dou` Principate.

Convenţia a fost întâmpinat` cu lips` de entuziasm în Principate, deoarece nu acorda Unirea. Frunta[ii mi[c`rii Na]ionale au [tiut îns` s` foloseasc` cu pricepere situa]ia care se crease. Avea s` fie inaugurat` o crâncen` campanie electoral`, de[i aparent era vorba doar de un cerc limitat de aleg`tori, însumând doar câteva mii de oameni. În realitate, în atmosfera efervescent` care continua, na]iunea se considera mai departe implicat` în tot cursul evenimentelor [i ea avea s` dovedeasc` for]a [i eficien]a ei. Dac` în }ara Românească împrejur`rile nu p`reau s` favorizeze îndeplinirea obiectivelor naţionale, în Moldova domnea o atmosfer` optimist`. Când, la 28 decembrie 1858/9 ianuarie 1859, au fost deschise lucr`rile Adun`rii Elective, mul]imea i-a salutat pe deputaţi cu strig`te de „Tr`iasc` Unirea!”. Partida Na]ional` dispunea de majoritate în Adunarea Electiv`, dar compozi]ia ei era eterogen` [i ea nu avea, pân` aproape de momentul alegerii domnului, un candidat propriu. Dar interesele naţionale s-au dovedit a fi mai puternice decât leg`turile [i interesele personale, iar în ziua hot`râtoare de 9/17 ianuarie 1859, când Adunarea Electiv` s-a întrunit pentru a-l alege pe domn, Alexandru Ioan Cuza a întrunit unanimitatea voturilor celor 48 de deputa]i prezen]i. Victoria repurtat` în Moldova a reprezentat, f`r` îndoial`, un puternic stimulent pentru reprezentanţii aripii radicale a Partidei Naţionale din }ara Românească. Aici conservatorii ob]inuser`, în urma alegerilor, majoritatea mandatelor. În principiu, nici unul din candida]ii la domnie nu respingea Unirea, în eventualitatea în care aceasta s-ar fi realizat sub sceptrul s`u. În condi]iile create, Partida Na]ional` – fiind în minoritate în Adunare – a apelat la sprijin popular, ca ultim` solu]ie pentru a asigura victoria cauzei naţionale. În pofida m`surilor restrictive, când Adunarea Electiv` [i-a deschis lucr`rile la 22 ianuarie/3 februarie 1859, sediul reprezentanţei naţionale era înconjurat de o mare mul]ime, care timp de trei zile s-a manifestat [i a ac]ionat la îndemnul grup`rii liberal - radicale. În dimineaţa zilei de 24 ianuarie/5 februarie, deputaţii Partidei Naţionale urmau s` propun` alegerea domnitorului Moldovei, într-o [edin]` secret` a Adun`rii. Ipoteza unei duble alegeri fusese prev`zut` în cercurile diplomatice înc` din cursul ultimelor luni ale anului 1858. De ea pomene[te consulul general austriac, ministrul de externe al Austriei, consulul Angliei la la[i, ministrul Belgiei la Viena [i al]i diploma]i. În dimineaţa zilei de 24 ianuarie, într-o [edin]` secret`, reprezentantul Partidei Naţionale, pledând în favoarea principiului Unirii [i subliniind legalitatea actului, în conformitate cu „spiritul Convenţiei”, a propus alegerea lui Alexandru Ioan Cuza [i ca domn al }`rii Române[ti. Deputaţii majorit`]ii conservatoare, având [i ei sim]`minte unioniste, au acceptat s` renun]e la candidaţii lor, dându-[i votul lui Cuza. Reveni]i în [edin]` public`, într-o atmosfer` de entuziasm patriotic care a f`cut o vie impresie chiar [i în rândul adversarilor str`ini ai Unirii, to]i cei 64 de deputaţi l-au consacrat pe Alexandru Ioan Cuza ca domn al }`rii Române[ti. Se încheia astfel, dup` expresia lui Ion Ghica „una din cele mai frumoase pagini ale istoriei noastre”.

Dubla alegere a fost recunoscut` de ansamblul puterilor garante [i de puterea suzeran`, dar condi]ionat` numai pe timpul domniei lui Alexandru Ioan Cuza [i cu men]inerea separa]iei politico-administrative a celor dou`]`ri.

„Actul energic al întregii na]iuni române”, dup` cum just se exprima Mihail Kog`niceanu, dubla alegere a lui Alexandru Ioan Cuza a reprezentat rezultatul concret al eforturilor generaţiei pa[optiste, evenimentul reflectând m`sura în care sim]`mintele patriotice î[i g`siser` o încununare într-o solu]ionare îndr`znea` [i inteligent` a unei probleme fundamentale a existenţei istorice a românilor dar, totodat`, [i a unei probleme europene.

@ Manuel ST~NESCU

Congresul de Pace de la Paris, 1856

Divanul Ad-hoc din }ara Românească`

Alexandru Ioan Cuza

Domnitorul nostru este întru totul sublim!

La 5 ianuarie 1859, adunarea electiv` de la la[i, ora[ care avea s` devin` curând a doua capital` a României, l-a ales cu unanimitate de voturi pe colonelul Alexandru Ioan Cuza domn al Moldovei. De la tribuna adun`rii, Cuza a rostit supremul jur`mânt:

„Jur în numele Prea Sf. Treimi [i în fa]a }`rii mele c` voi p`zi cu sfin]enie drepturile [i interesele Patriei, c` voi fi credincios Constitu]iei, în textul [i în spiritul ei, c` voi priveghea la respectul legilor pentru to]i [i pentru toate, uitând toat` prigonirea [i toat` ura, iubind deopotriv` pe cei ce m-au iubit [i pe cei ce m-au urât, neavând înaintea ochilor mei decât binele [i fericirea Na]iei Române. A[a Dumnezeu [i compatrio]ii mei s`-mi fie într-ajutor”.

Dup` înmânarea actelor constatatoare ale alegerii domnitorului, deputatul Mihail Kog`niceanu a]inut, în numele adun`rii, o înfl`c`rat` cuvântare:

„Dup` o sut` cincizeci [i patru de ani de dureri, de umiliri [i degrada]ie na]ională`, Moldova a reintrat în vechiul s`u drept, consfin]it prin capitula]iile sale, dreptul de a-[i alege pre capul s`u, pre Domnul.

Prin în`l]area Ta pe tronul lui {tefan cel Mare s-a reîn`l]at însˆ[i na]ionalitatea român`. Alegându-Te de capul s`u, neamul nostru a voit s` împlineasc` o veche datorie c`tre familia Ta, a voit s` r`spl`teasc` sângele str`mo[ilor T`i, v`rsat pentru libert`]ile publice. Alegându-te pe Tine Domn în }ara noastr`, noi am voit s` ar`t`m lumii aceea ce toat` }ara dore[te: la legi noi om nou. O, Doamne! Mare [i frumoas`-]i este misia! Constitu]ia din 7 august ne înseamneaz` o epoc` nou` [i M`ria Ta e[ti chemat s` o deschizi. Fii dar omul epocii; f` ca legea s` înlucuiasc` arbitrariul; f` ca legea s` fie tare, iar tu, tu M`ria Ta, ca Domn, fii bun, fii blând, fii bun, mai ales pentru acei pentru care mai to]i Domnii trecu]i au fost nep`s`tori sau r`i. Nu uita c` dac` cincizeci de deputaţi Te-au ales Domn, îns` ai s` domne[ti peste dou` milioane de oameni! F` ca Domnia Ta s` fie cu totul de pace [i dreptate, împac` patimile [i urile dintre noi [i reintrodu în mijlocul nostru str`mo[easca fr`]ie. Fii simplu, M`ria Ta, fii bun, fii Domn cet`]ean; urechea Ta fie pururea deschis` la adev`r [i închis` la minciun` [i lingu[ire.

Por]i un frumos [i scump nume, numele lui Alexandru cel Bun. S` tr`ie[ti, dar mul]i ani! Ca [i dânsul, f`-o, Doamne, ca prin dreptatea Europei, prin dezvoltarea institu]iilor noastre, prin sim]`mintele Tale patriotice s` mai putem ajunge la acele timpuri glorioase ale na]iei noastre, când Alexandru cel Bun zicea ambasadorilor Împ`ratului din Bizan] c` Moldova nu are alt` ocrotire decât pe Dumnnezeu [i sabia sa”.

Ziua Micii Uniri

Prin art. 1 al Ordinului de nr. 2 din 3 ianuarie 1860, generalul Ion Emanoil Florescu, Ministrul de R`zboi, decreta oficializarea s`rb`torii la 24 ianuarie a Unirii Principatelor Române:

„Conform ordinului M`riei Sale Domnitorului ziua de 5 ianuarie se va confunda pentru totdeauna în cea de 24 ianuarie, când s-a consacrat marele principiu al unirii. Se face dar cunoscut oastei c` în viitor numai 24 Ianuarie s-a hot`rât s` se serbeze în Principatele Unite. Domnii [efi de garnizoane în în]elegere cu autorit`]ile administrative vor face dar serbarea cuvenit` dup` programele ce se dau în aceast` zi, îmbun`t`]ind [i hrana subofi]erilor, caporalilor [i soldaţilor”. Referindu-se la banchetul ofi]eresc organizat la 24 ianuarie 1860, cu prilejul s`rb`toririi, în premier`, a Zilei Unirii Principatelor, ziarul „Dâmbovi]a” relata: „Armia Român` n-a fost niciodat` mai str`lucit` decât în timpul lui Mircea [i {tefan cel Mare, [i aceasta pentru c`-n acele epoci acele arme se organizaser` pe spiritul înv`]`turilor.

Aceasta ne face s` apreciem [i mai mult {coala Militar` din zilele noastre. To]i acei elevi care au trecut pe aici sunt ast`zi viitorul armatei Române [i vor fi, nu ne îndoim, într-o zi onoarea [i sprijinul acestei armate.

Recomand`m aceste linii tuturor ofi]erilor, [i mai cu seam` elevilor actuali ai {colii Militare, spre a vedea cât str`mo[ii no[tri pre]uiau înv`]`turile [i c` spre a fi demni de dân[ii, cum trebuie s` ne punem cu to]i la munc`.

Mai ad`ugându-le înc` c` ast`zi mai cu seam`, când soarta r`zboaielor atârn` mai mult de cuno[tin]a adânc` a artei militare, este de multe ori destul numai că]iva c`pitani înarma]i spre a decide lupta [i a face gloria nemuritoare a ]`rilor”.

În „Monitorul Oastei”, vol. 3/1861, Partea Neoficial`, este redat modul în care a fost serbat` Ziua Unirii la 24 ianuarie 1861:

„Mar]ea trecut` s-a serbat pentru a doua oar` ziua de 24 ianuarie. La rev`rsatul zorilor, trei salve de regiment a f`cut cunoscut aceast` zi locuitorilor. La ora 10.00, un Te-Deum s-a cântat la Biserica Sf. Mitropolii fa]` cu M`ria Sa; apoi a urmat defilarea o[tirii ce forma parada comandat` de dl. Ministru de R`zboi în persoan`.

Atât la venire cât [i la întoarcere, M`ria Sa, escortat de Stat-Major Domnesc, Stat Major General [i dou` escadroane de l`ncieri, a str`b`tut uli]ele Capitalei în mijlocul unui popor entuziast.

Conform programei date de mai înainte, la ora 11.30 sala tronului se deschisese [i la ora 12.00 În`l]imea Sa începu s` primeasc` felicita]iile diferitelor corpuri. Când s-a prezentat armata, În`l]imea Sa a adresat cuvintele urm`toare: „Ca în toate ocaziile, v` v`d cu pl`cere în jurul tronului meu. Dar ast`zi mai cu osebire simt trebuin]a de a v` aduce aminte c` m`rirea [i consolidarea na]ionalit`]ii române este strâns legat` cu viitorul armatei”.

Corpul ofi]eresc din garnizoan`, spre a ar`ta [i mai mult devotamentul lor pentru alesul de la 24 [i recuno[tin]a ce-i este dator pentru amorul ce-l arat` pe fiecare zi, au vrut ca s` ridice împreun` un toast, prin care s` ureze s`n`tate [efului Statului.

Banchetul a fost dat în s`lile Arsenalului [i la dânsul au luat parte M`ria Sa, Sf. Sa Mitropolitul, Corpul diplomatic [i toate autorit`]ile Statului. Primirea M`riei Sale s-a f`cut între dou` rânduri de soldaţi cu tor]e aprinse [i la intrarea în sal` s-a slobozit trei salve de regiment.

Cel dintâi toast au fost purtat de Consulul Austriei. Baronul Eder, ca cel mai vechi reprezentant din corpul diplomatic, a închinat în s`n`tatea alesului de la 24 Ianuarie, domnitorul Principatelor Unite. M`ria Sa a r`spuns printr-un toast la Puterile Garante. Dup` aceea, Mitropolitul ca Pre[edinte al Corpului Legislativ închin` în s`n`tatea M`riei Sale Domnului [i a Doamnei.

Mai multe alte toasturi au fost purtate în sensul unirii Principatelor Unite [i în s`n`tatea M`riei Sale, de pre[edintele Consiliului Mini[trilor, de reprezentanţii Comisiei Centrale [i de dl. Mini[tri din N`untru [i al Justi]iei. Dup` care dl. General Florescu, Ministru de R`zboi, apropiindu-se de M`ria Sa, urmat de to]i ofi]erii, pronun]` urm`toarele cuvinte: „Prin neadormita îngrijire a M`riei Voastre armata dobânde[te în toate zilele o mai mare soliditate. Pe cât ea devine o armat` mai serioas`, cu atât se p`trunde mai mult de sfin]enia datoriilor sale; [i sunt norocit ca într-acest moment s` pot exprima [i traduce prin acest toast, sentimentele întregii armate: la [eful Statului [i cap al armatei: Ura!”.

La acest toast, tot corpul ofi]eresc r`spunse prin ur`rile cele mai entuziaste.

M`ria Sa, ridicând paharul, a r`spuns c` e sigur de sentimentele armatei [i c`-[i va aduce aminte totdeauna cu pl`cere c` este singur ie[it din rândurile ei:

Osta[i români!

Atitudinea demn` [i hot`râtoare a Armatei Române, la toate întâmpl`rile urmate de când din sânurile voastre Ne-am în`l]at pe tronurile României desp`r]ite, a contribuit mult la înfiin]area unei singure Românii.

Voi a]i dovedit c` stindardul vostru este acela al Na]ionalit`]ii, al Ordinei [i al Legalit`]ii.

Împrejurul stindardului dar, [i o singur` Românie este în veci statornicit`!“.

@C`pitan-comandor dr. Marian MO{NEAGU

Intrarea domnitorului Cuza în Bucure[ti, 29 februarie 1859